

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til Bernhard Ingemann i Anledning af Ingenting.

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Bernhard Ingemann i Anledning af Ingenting.", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_287-txt-shoot-idm94.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til

Bernhard Ingemann

i Anledning af Ingenting ***See Athenes Februarius..**

- 1 **H**ør mig, Frænde kiær i Brage!
Hør min Sang om Ingenting!
Ingenting i vore Dage
Er den store Tryllering,
Hvori Alt sig rører, speiler,
Hvormed Aanden Alt beseigler.
- 2 Ingenting for Muldvarp-Vrimlen
Er det største Undersyn,
Ingenting er Gud i Himlen,
Ordets Røst og Aandens Lyn,
Og som Ingenting opveier
Tiden Alt hvad Tiden eier.
- 3 Ingenting heraf du lære,
Lære Tiden at forstaae,
338Agte for din største Ære
Af dens Aand at nævnes saa;
Ingenting paa Tidens Tunge
Er hvad Skjalden skal udsjunge.
- 4 Hør Athene da berømme
Ridder-Skaren hærdebreed,
Seraphines Kirke-Drømme,
Og Balsores Kjærlighed!
Eet og Alt jeg skulde mene
Ingenting er i Athene.
- 5 Lad kun Ugle-Ungen flyve
Fornem over Kirketag,
Sig i Mosedynd fordybe,
Deri finde Hold og Smag!
Seraphine ei om Smagen
Strides vil paa *Fastedagen*.
- 6 Lad kun Andre konstig bygge
Kroppe ret med Kjød og Blod,
Mens du tegner from en Skygge
Af hvad dig for Øie stod!
Vi paa *Sandheds Legem* bygge,
Naar vi tegne troe dens Skygge.
- 7 339"Mal du trøstig kun i Vandet!
Tegn kun du i Tidens Vand,
Paa den Øe hvor du er strandet,
Skyggen af dit Fædreland!"
Vist den skal i Ebbe-Stunden
Findes klar og fast i Grunden.
- 8 Vær du kun dig selv en Gaade,
Som en Blomst paa Havets Bund

- Aldrig, hvo sig selv vil raade
Vorder Hjerte-Gaadens Mund,
Glimt af Herrens Gaade-Kierte
Er det Lys vi har i Hjerte.
- 9 Gud indaandet har af Naade
Støvet Gnist af Guddomsliv,
Læse kun vi kan, ei raade
Runen i det Skaberbliv,
Kun som *Kjærlighedens Gaade*
Støvet *føler* Herrens Naade.
- 10 Vist i Tidens Morgenrøde
Som et Speil af reent Chrystal
Maatte skues, maatte gløde
Aande-Sjælens Gaadehald,
Men ak! den sig lod fordunkle,
Kan i *Anelser* kun *funkle*.
- 11 Kun med Længsler, rene, ømme,
Blundende i Herrens Fred,
Hjertet kan i Gaade-Drømme
Ane Støvets Herlighed,
Og i *Troe paa Tidens Fylde*
See det sig i Glands forgyalde.
- 12 Kjærlighed er Livets Kilde,
Raabes nu fra Syd til Nord,
Og kun i dens Straaler milde
340Klarer sig den mørke Jord.
Ak, men det er *Vellyst* ene
Verdens Folk i Hjertet mene.
- 13 Troe kun ei at Kjærligheden
Har sit *Legeme* paa Jord!
Synligt var det kun heneden,
Der det straalende opfoer,
Og til *Det* igjen *nedfarer*,
Kun i *Aanden* aabenbarer
Kjærligheden sig paa Jord.
- 14 Kun naar vi i Troe fortrolig
Favne hvad vi aldrig saae,
Kan i Aandens Gaade-Bolig
Fødes hvad vi ei forstaae,
Fødes hvad, naar Tid bortfarer,
Legemligt sig aabenbarer.
- 15 Lad da sig i Troe forklare
Fromme Skjald! din Kjærlighed!
Da skal Aanden aabenbare
For dig hvad du end ei veed,
Hvad Balsore heed heneden,
Og hvorlunde hun foer heden.
- 16 Da du skal i Vuggen finde
Hvad du aldrig drømde om,
Barnet lege skal derinde
Som du dunkelt ihukom,
Tonen du ei kan frembringe
Skal dit Hjerte gennemklinge.
- 17 Da skal Billeder du tegne
Som har Liv og Kraft og Glands,
Skjønndt al Vift fra Himlens Egne
Er kun Luft for Kjødets Sands;
Barnet, som i Hjertet bygger,

Leger da i Lundens Skygger.

- 18 341Men, o Frænde! bie saalænge!
Hold din Skygge klar og reen,
Om saa hele Verdens Dreng
Raabde efter Kjød og Been!
Selv de svage Glimt og Skygger
Glæde Barnet hvor det bygger!
- 19 Frænde! tør jeg end dig raade!
Spild paa Fyrværk ei din Ild!
Udspind ei din Hjerte-Gaade
Verden til et Skuespil!
Skyggen, der sig vil *fordobble*,
Brister som en Farve-Bobble.
- 20 Hvad vil du i Brynje-Særke?
Hvad gjør du paa Kæmpeval?
Hvad vil Nattergal og Lærke
Lære i den Riddersal?
Vil de *Minnesangen* nemme
Som har ret i Kjødets hjemme!
- 21 Vil du vel i Kampens Bulder
Døve Øret for den Sang,
Fuglen kvæder paa din Skulder
Med saa dyb en Veemodsklang,
Vil du under Pandser-Ringe
Sønderknuse spæden Vinge?
- 22 Hører du den Røst fra Oven,
Du din Moders *sidste Søn!*
Hører du det Suk fra Skoven!
Hører du ei Bjergets Drøn!
Kan du slige Røster glemme
Over Døgnets Daare-Stemme!
- 23 Aldrig lærer du at sjunge
Hvad dit Øie aldrig saae,
Runerne paa Sagas Tunge
342Seent du lærer at forstaae,
Hvo som tale skal med Helte
Fødes maae med Sværd ved Belte.
- 24 Seer du ei hvor Laura græder
Ved Massaniellos Grav?
Havde han i Fisker-Klæder
Stille stirret dybt i Hav,
Han da havde vist i Sundet
Perler til sin Laura fundet.
- 25 Stenen vilde han bortvelte
Som i Drømme den kun saae,
Meende ei at Herrens Helte
Røverdolken maae forsmaaе,
Vilde sig med Trods i Sinde
Martyr-Navn og Krone vinde.
- 26 Stakkels Blanca! hvor hun bøder
Haardt for sit Heltindenavn,
Søger, i hvor fromt hun gløder,
Frelse i en Niddings Favn,
Var hos Blomsterne hun blevet,
Havde hun som Dronning *levet*.
- 27 Arme Hyrde fra Tolose!
Hvi blev du Al Mahoms Søn?

- Medens Riddere dig rose,
Du fortvivler selv i Bøn.
Hvorfor blevst du ei hos Hjorden?
Der du varst en Konning vorden.
- 28 Ingemann! o hør mig Frænde!
Visselig du farer vild,
Ved paa Pinebænk at spænde
Hjertet til et Sørgepil,
Lader du det længer bløde
Sørger det sig brat til Døde.
- 29 343O! gid standse jeg dig kunde
I det dyre Væddeløb,
Vende dig til Bøgelunde,
Og til Rosen i sit Svøb!
Men ak! end i Blod du kvæder,
Skaren klapper, Barnet græder.
- 30 O! hvor skulde det mig smerte
Om du over Daarers Roes
Glemde Rosen i dit Hjerte:
Kongelige Arvegods,
Eller vided ud den Spæde
Til et Sommerfugle-Sæde!
- 31 Nei, o Ven! som Ædelstene,
Bedre end din Skjald sin Ring,
Gjem hvad Tiden og Athene
Kalde Tant og Ingenting!
Hvis du taber hvad de vrage,
Ingenting du har tilbage.
- 32 Stir paa Rosen i dit Hjerte!
Elsk den i sit grønne Svøb,
Til den under Himlens Kierte
Springer ud i *Tidens Løb*,
Runer paa dens Blade findes
Om hvad Saga ikke mindes.
- 33 Runer paa dens Blade stande,
Ristede af Fimbultyr,
Om de gamle stærke Vande
Og om Midgards-Ormens Byrd,
Ja om Balders Bane-Tue,
Og om Surturs lumske Lue.
- 34 Dog langt meer end slige Stave
Gjemmer Rosen i sit Skjød,
Staaer den blye i Herrens Have,
344Er dens Duft og mannasød,
Himmel-Perler den bedugge,
Skjænke venlig Sang for Sukke.
- 35 I de Perler aabenbarer
Edens Rose sig med Glands,
Støvet's Rose sig forklarer
Efter den for Aandens Sands,
Og forklaret Rosen svinger
Sig fra Jord paa Fugle-Vinger.